

SKOLEN SOM BUTIKK

Tilfeldig rasering - eller planlagt nedbygging?

Lurer du på hva som skjer i norsk skole? Føler du at noe er i ferd med å gå galt, men skjønner ikke helt hvorfor dette skjer? Blir du forvirra av uttrykk som basisgrupper, kunnskapsløft, stykkprisfinansiering, fleksibel skolestart, fritt skolevalg og aldersblanding?

Det er en plan med det hele.

Utdanning skal bli en tjeneste som kan kjøpes på et marked, og ikke et gode som alle har rett til. I dette nummeret av *akp.no* har vi prøvd å systematisere og vise noe av det som skjer. Vi må forstå for å stå imot. Og stå imot må vi. Hvis ikke blir resultatet et utdanningssystem som er strømlinjeforma etter markedskreftenes behov.



Kellogg's – mer enn cornflakes!

Visste du at arbeiderne på Kellogg's-fabrikken hadde seks timers arbeidsdag i 55 år? Fra 1930 til 1985 kunne arbeiderne bruke mer av livet sitt til flere ting enn nesten bare å jobbe. Hva brukte de denne frie tida til?

Ei spennende bok er nå oversatt til norsk!

Sekstimersdagen på Kellogg's
av Benjamin Kline Hunnicutt

Utgitt på norsk av

For sekstimersdagen

Pris: 120 kr pluss porto

Bestill fra boka@6-timersdag.net



Konferanse:

Kampen om utdanning fra vogge til grav

Åpen landskonferanse om utdanning 21.-23. oktober 2005 i Bergen

Fredag 21. kl 19-22:

Nasjonale prøver. Hvordan føre kampen videre og vinne.

Mathias Furevik (Rød Ungdom). Diskusjon.

Lørdag 22. kl 10-20:

Hovedtrekk ved utviklinga av utdanningspolitikken.

Terje Valen (leder av Hordaland AKP), Ingunn Alvær (leder i Utdanningsforbundet Hordaland), Maren Rismyhr (vararepresentant for RV i bystyret i Oslo). Diskusjon.

Søndag 23. kl 10-16:

Utviklinga i Hordaland fylkeskommune.

Sunniva Shultze-Florey (fylkestingsrepresentant for RV i Hordaland).

Barnehageplass for innvandrerbarn. Shilan Shorsh (kvinneansvarlig i Bergen RV).

Til slutt: **Hvordan bygge opposisjon mot ødelegging av utdanninga?**

Konferansen er åpen for alle interesserte.

Sted:

Rothaugen skole, Bergen

Konferanseavgift:

300 kr for folk i jobb, 100 kr for andre. Avgiften inkluderer tørrmat, kaffe/te og pizza lørdag. Du kan være til stede på deler av konferansen og betale forholdsvis mindre.

Påmelding til:

tervalen@online.no eller SMS til 932 31 315.

Oppgi navn, alder, adresse, e-post, telefonnummer.

Opplysninger:

<http://home.online.no/~tervalen/>, se Konferanser.

Arrangør:

AKP i Hordaland

i samarbeid med Populus - studieforbundet folkeopplysning



STEM RV!



LEDER

Jorun Gulbrandsen

Ta fra dem makta!

Den private eiendomsretten må opphøre! Union i Skien: I dag har en håndfull personer makt til å bestemme om 380 andre skal ha et levebrød eller ikke. Det berører ikke bare de 380, men også familier, barn, lokalsamfunnet, kommunen.

Eierne har ikke lurt til seg makta med uærlige metoder. Tvert imot. De utfører Grunnlovens bestemmelser som viser at den private eiendomsretten oppfattes som hellig og ukrenkelig. De eier, – ergo har de makta.

Stadig legger eiere ned bedrifter der andre har sitt levebrød og produserer verdier. De kan sitte i Oslo, i København, New York eller Milano. De teller prosenter og utbytte. Målestokken er den høyeste avkastninga i hvilken som helst bransje. Tjener de ti kroner, er de misfornøyde hvis de kunne tjent elleve et annet sted. Vekk med den «dårlige» investeringa.

Ettersom lovene for eiendom, skatt og utbytte er lagd for å tjene eierklassen, er det lovlig ordna slik at eierne har rett til å legge ned en bedrift om de ikke er fornøyde. Den private eiendomsretten til produksjonsmidlene gir dem denne makta.

Produsentene, de som arbeider, bruker kropp og sjel og årene av sitt liv. De skaper verdiene, samfunnet rundt seg og de rikenes rikdom. Uten arbeiderne hadde det ikke skjedd en dritt, alt hadde stått stille. Uten eierne hadde derimot arbeidet fortsatt.

Staten med dens lovverk er ikke annet enn mindretallets tro tjener. Dette er ikke annet enn et mindretallsdiktatur. Lovlig? Javisst. Demokratisk? Virkelig ikke.

AKP sier, som arbeiderklassens revolusjonære og radikale sosialdemokratiske bevegelse har sagt i generasjoner: Den private eiendomsretten må opphøre! Det er på tide at fagforeninger og andre folkelige organisasjoner tar opp igjen dette prinsipielle kravet.

Ap – rødt?

- Husbanken ble gjort til vanlig markedsstyrt bank i 1995
- Europas mest liberale energilov i 1990
- Telenor ble AS i 1994. Det var Sp, RV og SV mot. Åtte år etterpå full enighet (RV ute av Tinget).
- Posten. Delvis AS i 1996, SV mot AS i 1999, enstemmig storting for å omdanne Posten til aksjeselskap i 2002.
- NSB. Enstemmig storting for NSB som AS i 2002.
- Statoil ble privatisert i 2001 på APs initiativ.
- Skolen: Enstemmig storting for nasjonale prøver og fjerning av skoleklassene.
- Folketrygda. 20 prosent kutt og velkommen til forsikringskapitalen 2005. Regjeringa og AP hånd i hånd.
- Anbud i samferdselspolitikken. Enstemmig storting i 1994.
- Sjukehusa som helseforetak. Initiativ fra AP.
- Skattereformer fra 1991 til rikets store glede. Nye regler fra 2004, enstemmig vedtatt, lot Stein Erik Hagen slippe å betale skatt av flere milliarder kroner.

12. september:

Hva er det å velge mellom?

av Jorun Gulbrandsen

Vi er mange som vil ha vekk Bondevik-regjeringa. Men hva skal en stemme på for å få noe annet? Vil AP føre en annen politikk? Vil SV få AP til å gjøre det? Har SV en annen politikk? Eller finnes det et annet alternativ?

Det er områder der ei ny Ap-SV-Sp-regjering nokså sikkert vil være positivt. Den vil sannsynligvis reversere de verste endringene som ble gjort i arbeidsmiljøloven i vår. SVs ønske om gratis skolemat kan godt hende blir noe av, frukt i alle fall. Men å reversere Telenor? Nei. AP-regjeringene har vært lokomotivet for å omdanne samfunns-eiendom til markedsstyrte selskaper: Husbanken, energiloven, Posten, Telenor, NSB, Statoil, sjukehusa, anbud i samferdselspolitikken, angrepet på folketrygda, – og skattefritaka til de rikeste glemmes heller ikke.

Enighet

Det har foregått en markedsliberalistisk politisk *offensiv* i 25 år, med mange enstemmige vedtak på Stortinget. Forskjellen på Høyre og AP ligger sjelden i politikken. Ethvert parti som nøyer seg med å administrere dagens kapitalisme, vil være nødt til å gjennomføre en liberalistisk politikk. Det politiske systemet hviler på en konsensus om at vi er med i EØS og tilpasser oss direktivene fra EU. Stortinget vedtok tilslutning til WTO mot bare tre stemmer. Ingen vil utfordre Nato.

For folk på venstresida er SV særlig interessant. Men SV har to problemer med å være et opposisjonsparti til dagens (og morgendagens) kurs.

SV-problem 1: Ingen kampvilje

Når SV har en god politikk, slåss de



Torstein Dahle, RVs førstekandidat i Hordaland

ikke for den. Et aktuelt eksempel er pensjonskampen. SV var først med på Høyres og APs premisser: Det må spares. Etter halvannets års folkelig motstand, greide SV-medlemmer å snu partiet. Plutselig var SV i en unik situasjon – på parti med en av de største folkebevegelsene på mange år, en måned før LO-kongressen og før forliket mellom AP og Høyre. SV kunne blitt folkets helter ved å si til Stoltenberg: «Vi blir ikke med i ei regjering som vil redusere pensjonene.» De sa det ikke. Når SV ikke kunne bruke seg sjøl i en så alvorlig sak, – hva kan det da brukes til?

SV-problem 2: Gammel kurs

SVs andre problem for dem som vil ha en ny kurs, er at ledelsen i mange viktige saker er enig i den gamle kursen. Skolepolitikken er et eksempel på det. Partiets manglende klasseforankring gir det ikke redskaper for å gjennomskue det som kommer fra kapitalens styrerom, og det blir ofte en forkjemper for kapitalens skoleplaner.

EU, Nato og krig

SVs program og de fleste medlemmene og velgerne er mot EU. Men ledelsen er stum på grunn av samarbeid med AP. De freder EØS. SV-ledelsen er i regjering også villig til å styre med alt Nato-avtalen innebærer. SVs sjel i alle år, «Norge ut av Nato», er død.

Derfor aksepterer de norsk krigsdeltakelse i Afghanistan. SV forsøker å framstå *både* som krigsmotstander og som ansvarlig regjeringdeltaker i et Nato-land. Så SV er for norske styrker i ISAF, som er leda av Nato som er leda av USA, men *mot* norske styrker i Enduring Freedom som er direkte leda av USA ...

Gode råd

Når APs ledelse ikke bryr seg om LO-medlemmenes og andre digre masseorganisasjoners vilje til å forsvare folketrygda, og SVs ledelse ikke kjemper for sine egne vedtak, – hva skal da til? De hører ikke engang på *Klassekampen* som har drevet ei kampanje med gode råd til ny regjering og god valgkamp for SV. Redaktør Braanen oppsummerer 16. august: «Det er uforståelig for oss at SV ikke bruker mer tid i valgkampen på å tydeliggjøre forskjellene mellom den sittende regjeringens markedsliberalistiske offensiv og hovedstolpene i en alternativ og solidarisk velferdspolitik.» For andre av oss er det ikke så uforståelig.

Kast ikke bort tida!

Kanskje det er raskere å få ny kurs, ved faktisk å stemme på en ny kurs? «Jeg vil ha ny kurs, så jeg stemmer



Erling Folkvord, RVs førstekandidat i Oslo

på en gammel, av taktiske grunner ...» Hvem blir lurt av slikt? Vi skal ikke stemme på den ene eller den andre regjeringa, som om det var to styrealternativer, men på det *partiet* vi synes er best. Slik er valgordninga. Ved 2001-valget i Hordaland konkurrerte RV og KrF om sistemandatet. KrF vant. I år er det Lars Sponheim (V) som RVs Torstein Dahle konkurrerer med. Erling Folkvord (RV) mangla under 700 stemmer på å bli gjenvalgt på Stortinget i 1997. Nå ser det ut til at det er KrF og FrP som konkurrerer med RV om sistemandatet.

RV kan komme inn!

Flere meningsmålinger på rad har vist, når dette skrives, at RV kommer inn med to. Bortkasta er det heller ikke å stemme der RV ikke har sjanse. Partiet deltar i en kamp om å få flest mulig stemmer over hele landet – for en ny kurs! Meningsmålinger er upålitelige. Stem faktisk, ikke taktisk!

Prinsipper

Tida krever en prinsipiell kritikk av kapitalismen som samfunns-system. Et tydelig standpunkt for arbeiderklassen og mot kapitalen. Ei holdning som ikke passivt godtar å styre kommunene med de pengene, knappene, glansbildene, som staten lar dem få. Et tydelig forsvar av prinsippet om at nasjonene har rett til å bestemme i sine egne land mot imperialistisk undertrykking.

I dag er det bare Rød Valgallianse som forsvarer slike prinsipper. La partiet få en stemme fra Stortingets talerstol. Det vil gjøre en større forskjell i den offentlige debatten enn om hvilket som helst annet parti får en representant mer eller en mindre.



Folkeavstemninger i EU og illusjonen om reformer

av Daniel Ducrocq

Noen måneder er gått siden nei-resultatet i folkeavstemningen om EU-grunnlov i Frankrike var hovedoppdrag i mediene. Nå når champagnen har tørket i glassene, er det relevant å se tilbake på rammene rundt avstemningen og samtidig forsøke å forutsi konsekvensene for grunnlovens framtid.

En urettferdig valgkamp

Valgkampen foran avstemningen i Frankrike vil bli husket som urettferdig. Også denne gangen ble vi minnet på at borgelige demokratiske regler er satt til side, når det gjelder å sikre kapitalens interesser. Ja-siden hadde ikke bare mye penger. I de tre første månedene var 71 prosent av intervjuobjektene i *France Télévision* (fire kanaler) fra ja-siden, 29 prosent fra nei-siden. I et opprop krevde journalister slutt på den Brussel-vennlige sensuren (NRK P2 11.05.05).

Selve EU-apparatet har uhemmet støtta ja-siden. Det ble brukt oppsiktsvekkende tolkninger av historien: «Aldri mer krig, det er det viktigste!» Joschka Fischer, tysk utenriksminister, 10. mai. (Dermed er det er ikke nazismen som er årsaken til annen verdenskrig, men nasjonalstatene som splitter europeere.)

Le Monde refererte fra toppmøtet i Brussel 22. og 23. mars med overskriften «Chirac ber europeere om hjelp til å snu nei-forspranget». For mange som husker historietimene fra barneskolen, gikk tråden rett tilbake til juli 1792 da det franske aristokratiet ba om hjelp hos europeiske likemenn mot det franske folk!

Men det ble 54,87 prosent nei ...

Når NRK styrer debatten.

P2s *Dagsnytt atten* hadde invitert fire

gjester dagen etter avstemningen: Åslaug Haga alene mot to tidligere ledere av Europabevegelsen, Inge Lønning og Reulf Steen og en forsker fra Europaprogrammet. *Program 1* (NRK 1 kl 20.30) hadde invitert den samme forskeren, EUs ambassadør i Norge og ... tidligere leder i Europabevegelsen Reulf Steen.

Reulf Steen var gjest fordi han er talerør for dem som mener at resultat av avstemningen vil tvinge EU i en mindre markedsliberalistisk retning. Vent og se! Nå skal EU reformeres, sier de. Denne tanken slår langt inn i venstresiden. Til og med redaktøren i *Klassekampen* er ikke fremmed for tanken om å reformere EU: «Det eneste naturlige resultatet av det franske nei er derfor en reforhandling av EU-traktaten.» (KK 31. mai.)

Vi må regne med å se Reulf Steen oftere i mediene i tiden fremover. Påstanden om at EU kan reformeres, er ja-sidens siste mulighet til å snu en opinion som i bunn og grunn ikke gløder for EU-medlemskap.

Ingen revolusjon

Vi bør vise ærbødighet for motstanderne av EU-grunnloven i Frankrike. De utfordret sterke krefter og ble utsatt for et voldsomt press av et servilt mediekorps. Et halvt år før avstemningen ville 65 prosent stemme ja! Men det ble gjort en enorm innsats: Studiesirkler, folkemøter, stand på gatehjørnet, løpesedler, utdeling av aviser i postkasser, osv. Stikkord: opplysning, opplysning, opplysning. Et godt opplyst folk trakk konklusjonen selv. Det ble nei mot alle som appellerte om å stemme ja: euro-LO, ledelsen i den mest aktive fagforeningen CGT, medlemmene og ledelsen i Parti Socialiste, dansk SV og flere.

I jubelrus er det lett å se ting større enn de er. *Klassekampens* journalist i Paris ser ut til å gå god for kommentarer fra jublende demonstranter som snakker om «vendepunkt» mot den nyliberale bølgen, med referanse til revolusjon i 1789 og storminga av Bastillen,

ikke mindre!

Men en revolusjon er det ikke. Markedsliberalismen blir ikke giljotinert av en folkeavstemning. Å påstå at det franske nei vil tvinge EU til noe annet enn et markedsliberalt system, slik bl.a. Reulf Steen gjør, er å skape en villedende illusjon som kan koste arbeiderklassen dyrt. Liberalismen ble vedtatt for lenge siden – uten debatt og uten folkeavstemninger – som det grunnleggende prinsippet for unionen. «Fellesskapets virksomhet går ut på å opprette et indre marked ved å fjerne hindringer for det frie varebytte og den frie bevegelighet for personer, tjenester og kapital mellom medlemsstatene.» (Romatraktaten av 25. mars 1957.)

EU-grunnloven er ikke død

Å styrke EU på bekostning av nasjonalstatene, med grunnloven som redskap, er på sikt en forutsetning for å sikre monopolkapitalens interesser. Derfor er ikke EU-grunnloven død.

Flere sentrale EU-politikere har allerede uttalt at en bør vurdere nye folkeavstemninger i de landa som stemte nei. Men nye avstemninger er kanskje ikke nødvendig for å ratifisere grunnloven. På EU-toppmøtet i Roma 29. oktober i fjor ble det vedtatt følgende: «Konferansen noterer att om fyra femtedelar av medlemsstaterna har ratificerat fördraget om upprättande av en konstitution för Europa inom en period på två år efter undertecknandet av fördraget och en eller flera medlemsstater har stött på problem (*sic!*) med ratificeringen, skall Europeiska rådet ta upp frågan.»



(Protokoll nummer 30.)

Det er derfor all grunn til å ta på alvor overskriften i *Le Figaro* 30. juni: «Brussel må gå over til plan B for å redde grunnloven.»

Daniel Ducrocq er medlem i Hordaland AKP og leder i Bergen Nei til EU.

Afghanske flyktninger i livsfare

10. august inngikk den norske regjeringa en avtale med Karzai-regjeringa i Kabul om at afghanske asylsøkere i Norge kan returneres til Afghanistan, med tvang eller «frivillig». De vil komme i livsfare.

Demonstrasjon utenfor Stortinget. Ressurs- og integrasjonssenter for afghanske flyktninger i Norge (RISAF)

Ut av megafonen kommer ropet: – Deportasjon?!

Det kontante svaret kommer kraftig fra flere hundre røster: – Never! Never! (Aldri! Aldri!)

De afghanske flyktningene vil ikke



Afghanske flyktninger demonstrerer utenfor Stortinget 20. august

deporteres. De kjemper for sine liv.

Asylretten trampes ned

Hvor vanlig er det at ei regjering som asylsøkere kommer til, gjør en avtale med regjeringa som flyktningene har flyktet fra – om å sende dem tilbake?

Hele poenget med FNs flyktningkonvensjon, er jo å anerkjenne menneskers rett til å være flyktninger fra landet sitt, og deres rett til å få vern (asyl) et annet sted. Flyktninger har dessuten krav på å få sine søknader behandla individuelt.

Norges regjering: En USA-lakei

Internasjonale avtaler og regler for behandling av asylsaker er mindre viktig for den norske regjeringa enn å vise sin lojalitet til USA.

Norge deltar i USAs okkupasjon av Afghanistan. Et enstemmig storting sender soldater til ISAF-styrkene, som formelt er ledet av Nato, men som reelt inngår i USAs planer. Ingen partier på Stortinget går mot norsk krigsdeltakelse i Afghanistan. SV forsøker å framstå både som krigsmotstander og som ansvarlig regjeringdeltaker, og er for norsk deltakelse i Natos ISAF, men ikke i USAs Enduring Freedom. Norge bidrar både med F-16-fly og spesialstyrker. «De norske soldatene står under amerikansk kommando,» sa forsvarsminister Kristin Krohn Devold i Stortingets spørretime 8. mai 2002.

Skolen som butikk

De nye måla for utdanning er at elevene skal ha ferdigheter (kompetanse) som er snevert retta inn på «markedets behov» her og nå. Det betyr kompetanse skreddersydd for de minimumskrav som kapitalen stiller for ulike produksjoner og bransjer.

Utdanningssystemet er prisgitt reaksjonære politiske markedskrefter istedenfor å ivareta elevenes behov for livslang læring. Her skal vi vise hvor dette er vedtatt.

Etter press fra Det europeiske råd for industriledere (ERT) har Europakommisjonen bestemt seg for å ta hånd om å få privatisert statlig utdanning. En egen lobbygruppe fra ERT, som blei leda av BP-Amoco-direktøren Peter Sutherland, er veldig konkret på hva den forventer seg av de europeiske regjeringene: «Industrien må ta ansvar for opplæringa en gang for alle. I en rekke land har reglene for åpning av nye skoler blitt gjort mer fleksible, og drifta av statlige skoler blir overført til private foretak. Neste skritt er å omdanne skolene til utvikla forretningsforetak.» (C. Guttman, Unesco i 2000.)

Datagigantenes inntreden

Ei storstilt satsing på informasjons- og kommunikasjonsteknologi, IKT, gir et ideelt utgangspunkt for å få dette gjennomført. Om kort tid kan det være en realitet at datafirmaer som Toshiba, IBM, Hewlett-Packard, Intel og Microsoft, for ikke å glemme telekommunikasjonsgigantene, spiser opp skolenes budsjetter.

På et personalmøte ved en videregående skole i Oslo uttalte rektor at IKT-satsing kan føre til overtallighet blant personalet, fordi skolenes budsjetter ikke øker.

Det er meningsløst å tro at teknologien kan erstatte de menneskelige ressursene. Det har aldri før blitt brukt som argument at verktøy, som et klas-

sesett med hammere eller en ny ovn til keramikken, kan erstatte lærerne.

Shoppe utdanning

Det nasjonale utdanningssystemet vil ikke bli helt borte. I følge den liberale økonomiens logikk, vil regjeringene i framtida ha en rolle å spille, sjøl om tanken er at profittskapende enheter privatiseres og tapsbringende enheter

Ny skolestruktur

En av utdanningssystemets viktige oppgaver må være å overføre kulturen vi er en del av, og menneskenes oppsamla og oppdaterte kunnskap, til de neste generasjonene. De som styrer, er av en annen oppfatning, og i stortingsmelding 62 (1982-83) om grunnskolen uttrykkes det slik: «Endringene (i samfunnet) medfører en samlet reduksjon av antall

Automatisering av arbeidsoppgavene

Teoretikeren bak konklusjonene var J. R. Bright, professor ved Harvard Business School. Han studerte på 50-tallet virkninga av automatisering og kravet til kunnskap hos arbeidskrafta, og fant ut at kravet til kunnskap synker jo høyere mekaniseringsgraden er.

«Jeg påstår at overdreven vekt på



Pengene fulgte eleven...

skal betales av skattebetalerne.

OECD uttrykker det slik: «Den offentlige sektor sin eneste rolle vil bli å sikre tilgang til læring for dem som aldri vil bli et profitabelt marked – dem som vil falle stadig mer utafør det vanlige samfunnet.» (*Adult learning and technology in OECD countries*, 1996)

Ønsker vi et samfunn der de best stilte kan shoppe den «beste» og mest effektive utdanninga og «taperne» må ta det de får?

arbeidsplasser, høye krav til utdanning hos et ledende sjikt, og en deklassering fra fagarbeid til overvåking av automatiserte prosesser.» Viktig her er å merke seg ordet deklassering. En konklusjon var at skolen måtte struktureres med tanke på dette (side 37).

I stortingsmelding 30 (2003-04) – Kultur for læring – er dette blitt et framtrødende tema.

utdanning og fagkunnskap er en alvorlig feil og en potensiell fare for vårt økonomiske og sosiale system. Vi vil skade individer, heve arbeidskostnadene på en upassende måte, skape desillusjonering og motvilje og ødelegge gjeldende arbeidsstandarder ved å sette standarder som ikke virkelig trengs for å utføre en gitt oppgave.»

Kunnskap uten verdi?

«Det tohundreårige utdanningsidealet

Slik styres nedbygginga av den offentlige skolen

I 2003 gikk det 4000 flere elever i den offentlige grunn-skolen i Oslo enn i 1997. Barn nok til å fylle ti hele barneskoler. Samtidig ble det 700 færre lærere, like mange som personalet ved 15 barneskoler. Kvalitet i skolen, sier byrådet i Oslo, og er svært godt fornøyd med utviklinga.

De som gjør vedtak, mener de har en god plan: Arbeidskrafta skal skaffes fram raskt. Kapitalens ressurser skal ikke skusles bort på elever som ikke vil gi avkastning fort. Private bedrifter skal framover kunne tjene penger på skole.

De oppløste klassene

Offentlig utdanning skal gjøres billigst mulig. Færre lærere er ett svar. Metode: fjern klassene. Før 2003 sto det i loven at skolene skulle ha klasser med maks 28 elever på barnetrinnet og maks 30 på ungdomstrinnet. «Klassedelingstallet» på skolespråket. Skolene fikk tildelt lærerstillinger etter antall klasser. Klassedelingstallet var derfor en viktig finansieringsmodell, en nasjonal standard som sikra alle skoler et minimum av lærere. Ordninga måtte bort, den kosta for mye og ga for lite økonomisk fleksibilitet. Den stengte for nyliberal utvikling. Å fjerne klassedelingstallet ble vedtatt av et enstemmig storting med begrunnelsen «mer frihet til den enkelte skole».

Stykkpris

Oslo kommune innførte straks «stykkprisfinansiering». Ordninga fikk navnet «Pengene følger eleven». Størrelsen på hver skoles budsjett avgjøres nå av hvor mange elever skolen har. Få elever gir lite penger. 32 fjerdeklassinger ga før automatisk skolen lærere til to klasser. Nå må skolene finne andre løsninger, som å blande elever fra ulike årskull eller lage forelesningstimer for 50-60 elever om gangen. Skolene kan ikke lenger velge å gjøre dette når de mener det er pedagogisk fornuftig, men må gjøre det fordi det er det eneste økonomisk mulige.

Fritt skolevalg

Før var det en selvfølge å gå på grunn-

skolen der du bodde. Borgerlige partier i Oslo har bestemt at foreldrene fritt kan velge skole. Fritt skolevalg og stykkpris «ansvarliggjør» den enkelte rektor økonomisk. Skolen må gjøres attraktiv slik at elevene (og pengene) fra andre skoler strømmer til. Fine skolebrosjyrer, positive medieomtaler, høyt opp på lista på nasjonale prøver. Slikt teller, og det kalles sunn konkurranse.

Noen foreldre velger kanskje en ny skole for barnet sitt, fordi den nærmeste skolen har lite penger. Eleven tar da med seg sin andel av skolebudsjettet, og skolen som eleven flytter fra, får enda mindre penger. På denne måten blir det ikke så viktig å gå sammen og slåss for den lokale skolen, du skal bare sørge for å finne en god skole til ditt barn. Hva

er ikke lenger mulig å opprettholde. Men ønsket om en kunnskap som samtidig er allmenngyldig og personlig er like viktig nå som da.

I følge den herskende ideologi skal kunnskapen ikke dyrkes, men rett og slett bare brukes.

Kunnskapen skal brukes for å nå et bestemt mål, den har ikke noe verdi i seg sjøl. Den er et verktøy for den raske utviklinga og skal kanskje ikke brukes der mennesker kan møtes for å tilfredsstille sin undring og nysgjerrighet.» (Sven-Eric Liedman, professor i idé- og lærdomshistoria ved Göteborgs universitet; fritt oversatt fra boka hans *Ett oändligt äventyr. Om människans kunskaper*, 2001).

Faren med å bli så opptatt av målet og den smale utdanningsveien er at elevene mister helheten i arbeidsoppgavene og det vil bli vanskeligere å forstå samfunnsutviklinga.

Kompetanse som uttrykk

Fra kunnskap til kompetanse er et av hovedpunktene i NOU 2003:16. «I norsk grunnopplæring er kompetansebegrepet til nå i hovedsak brukt innen fagopplæringen. Begrepet har en lang historie i norsk skolepolitikk.» (Side 3 i «UFD. Kvalitetsutvalgets innstilling – faktaark».)

Går vi tilbake til stortingsmelding 44 (1974–75) – Om videregående opplæring, finner vi følgende definisjon: «Med kompetanse forstås en i denne tilrådingen den «bruksverdi» en bestemt utdanning har overfor yrkeslivet og i forhold til annen utdanning.»

Begrunnelsen for innføringa av kompetansebegrepet

Målet med å gjøre elevene til nyttige arbeidstakere er klart definert gjennom hele grunnopplæringa, men veien fram er privatisert til den enkelte skole/lærer.

Vi kan da si at utdanningssystemet i økende grad vil bli prega av at det skal gi sitt produkt. Barn og unge skal gis de kompetansene som det nyliberale konkurransesamfunnet krever av dem.

Dette er hovedgrunnen til at kompetansebegrepet erstatter kunnskaps- og informasjonsbegrepet.

«Samfunnsutviklingen understreker behovet for en stadig drøfting og vurdering av hva barn og unge skal få



Abrakadabra fra Kristin Clemet: «Broen erstattes med Læringsplakaten.» (Sitat fra Kunnskapsløftet.)

opplæring i. Samfunnsendringene de siste 10-20 årene omtales gjerne som en prosess fra «kunnskapssamfunnet» gjennom «informasjonssamfunnet» til «kompetansesamfunnet».

Denne utviklinga har ført til at det blant folk har kommet til en forståelse av at de verdiene vi skal tilegne oss ikke primært utvikles gjennom å bruke «skoleboka» som kilde til kunnskap, men at vi tilegner oss informasjon gjennom å bli motivert til å skaffe kunnskaper, ferdigheter og holdninger gjennom ens egen livsstil og personlige handlinger. Bruken av kompetansebegrepet vil derfor, langt på vei, være et logisk og naturlig resultat av denne utviklinga.» (NOU 2003:16, kap 4, side 1.)

«I tillegg til å være dannelsesinstitusjoner blir utdanningsinstitusjonene i økende grad betraktet som grunnlag for økonomisk vekst.

Globaliseringa av verdensøkonomien og nedgangen i tradisjonelle industriarbeidsplasser har satt kompetansepolitikken helt på topp på den politiske dagsorden i mange land.

I kompetanseøkonomien vil evnen til å utnytte kunnskapene, det vil si sys-

temer for å spre kunnskapene til relevante mottakere og kultivere humankapitalen, være en viktig faktor for konkurransevnen i en global økonomi.»

Hvis vi her erstatter kompetanseøkonomien med konkurranseøkonomien i den nye epoken der finansmonopolene, i tett samarbeid med staten, dominerer det økonomiske landskapet, så ligger det vesentligste grunnlaget for den nye utdanningspolitikken framme i lyset.

Kommersielle markeder

Utdanninga flyttes ut av den offentlige skolen

«Det vil måtte innebære at skolens rolle som «operatør» og viktigste premissleverandør for opplæring og kompetanseutvikling til en viss grad endres.» (NOU 2003:16, kap 4.2.)

«Mens det har vært vanlig at offentlige myndigheter og partene i arbeidslivet nærmest har hatt monopol på å definere krav til innhold og egenart i en kompetanse, er det i dag en økende tendens til at frittstående miljøer og krefter selv definerer hvilken kompetanse og hvilke verdier som skal verdsettes

høyere enn andre.»

«Kunnskapssamfunnet er globalt. Globalisering vil bidra til at kvaliteten på utdanningssystemet kommer i sentrum, også i Norge.

Vi konkurrerer med andre land på utdanningsmarkedet, noe som igjen fordrer at vårt utdanningstilbud må være av god kvalitet for å hevde seg.» (NOU 2003:16, kap 4.3.3.)

«Norsk utdanningspolitikk utformes nasjonalt, men i omgivelser som er preget av både økt internasjonalt samarbeid og økt konkurranse.»

«Trenden i arbeidslivet er at utdanning relativt sett er blitt mindre viktig, mens evnen til å gjøre en bra jobb vektlegges mer.» (Kristin Clemet i *Bergens Tidende*, 1. desember 2003.)

Krefter utafor utdanningssystemet får den hele og fulle styringa med opplæringa. Og den retten de unge har til tilpassa opplæring, vil være et skalleskjul. Det vil ikke bli ei tilpassa opplæring i forhold til de unges behov, den vil bli tilpassa i forhold til de globale markedskreftenes behov.

som skjer med andres barn, er deres problem!

Privatisering

Med friskoleloven av 2004 ble døra åpna på vidt gap for markedskreftenes inntrøden i grunnopplæringa. Foreløpig er det ikke lov å drive skoler med profit som mål i Norge, men fra Sverige ser vi hvordan skolekjedene klarer å ta ut fortjeneste til sine eiere ved hjelp av snedig intern fakturering og annen sjonglering med midler. Det aller meste av pengene kommer fra kommunene, og er tatt fra de offentlige skolebudsjettene.

Mens den offentlige skolen plikter å gi alle barn skoleplass, står privatskoler mye friere. De kan opprette klasser ut fra hva som lønner seg. Får de ikke nok elever til en full klasse, kan de avvise de resterende elevene, og det offentlige må overta.

Kappløpet kan begynne

Med disse grepene er det meste på plass. Klassesdelingstallet er fjerna, og kommunenes økonomiske minimumsforpliktelser er borte. Det blir årlig slåsskamp om den enkelte skoles andel av det totale budsjettet. Stykkprisen tvinger skolene til å konkurrere med hverandre og gir tydelig dårligere kår for mange skoler. For å holde budsjettet, må de offentlige skolene kvitte seg med lærere. Friskoleloven har åpna markedet for privatskolene. Privatskolene trenger ikke bruke ekstra lærekrefter på elever med spesielle behov eller opprette ulønnsomme klasser. De vil ved hjelp av f. eks. nasjonale prøver, lett kunne vise til bedre resultater enn de offentlige skolene. Konkurransen er i gang, og som i alle konkurranser er det noen som blir tapere.



Vi gleder oss alle til de nasjonale prøvene i gym.

En skole der klassen er borte

Artiklene om skolen er skrevet av Jorunn Folkvord, Maren Rismyhr og andre i AKPs lærergruppe i Oslo.

Vi skal glemme ord som skoleklasse, klassekamerat, klassestyre og klassefest. 27. juni 2003 forsvant skoleklassene – med SVs velsignelse fra opplæringsloven.

Grunnskolen er i stedet delt i «trinn». Vi har førstetrinns elever, andretrinns elever osv. Nå ses for eksempel alle de 75 elevene som før var i tre klasser, som én klasse, unnskyld! – som ett trinn. I videregående skal det nå hete videregående trinn 1, 2 og 3. Trinn kan lett gi assosiasjoner til trapp, ei trapp du skal klatre oppover. Men i grunnskolen kan også trinn fort bli borte, hvis aldersblanding, som myndighetene har oppfordra sterkt til i Oslo, får videre gjennomslag. Lovteksten for grunnskolen sier ikke annet enn at skolens elever kan deles i grupper ut fra deres behov. Det er opp til den enkelte kommune å bestemme hvordan dette skal gjøres, og noen kommuner delegerer videre til den enkelte skole å bestemme.

Lærertetthet og basisgrupper

Alle vet at det er av stor betydning at læreren er der når du trenger hjelp eller veiledning. Foreldre og lærere har i alle år kjempa for å få ned klassestørrelsen. Samtidig er myndighetenes strategi færre lærere, for det er her mest penger å spare. Allerede i NOU 1991: 28 «Mot bedre vitende» anslo Victor Norman at det kunne spares 30 milliarder og 6300 lærerårsverk. Han mente at antall elever per lærer i grunnskolen måtte opp.

Det er mye tallmagi ute og går når man diskuterer antall elever per lærer. Utdanningsminister Clemet snakker om et gjennomsnitt på 12,1 elever per

lærer. Men hvem går vel i en gjennomsnittsklasse? Det finnes skoler i Norge med 12 elever, de har ikke bare én lærer. Og noen elever trenger så mye ekstra hjelp at de har en lærer for seg sjøl flere timer i uka.

Det er ikke sånn at opplæringa foregår i basisgrupper. Det hjelper ikke å ha basisgrupper på 15 på papiret, når elevene får undervisning med 29 andre i klasserommet, eller har forelesning i storgruppe på nærmere 60. Utdanningsforbundet har påvist at gruppestørrelsen i vanlig undervisning har økt siden 1999 (Temanotat 2005/2: Lærertetthet i grunnskolen).

Den eneste fornuftige måten å telle lærertimer på, er i forhold til de gruppevis elevene får opplæring i, det som vi før kalte en klasse. Nå som det ikke lenger gjøres, opplever vi at det blir færre lærere og flere elever og nesten umulig å dokumentere.

Fleksibel skolestart

Fleksibel skolestart betyr at foreldrene kan la barnet starte på skolen når det fyller seks år. Eksempel: Barnet ditt fyller seks i februar. Det er vanlig at hun begynner på skolen kommende høst. Men «fleksibel skolestart» betyr at hun nå kan begynne dagen etter at hun ble seks, og i den klassen (unnskyld, trinnet) som starta i august året før. Dermed blir det slutt på felles skolestart om høsten i første klasse. Oslo har drevet forsøk med dette i flere år, men det har gått tregt. Det er vanskelig å finne pedagogisk begrunnelse for fleksibel skolestart, og verken lærere eller skoleledere har helt skjønnet vitsen med tiltaket. Nå har kommunen pålagt alle skoler å gi tilbud om fleksibel skolestart



Hvor er basisgruppa mi?

fra 2007. Hvorfor det?

Aldersblanding

Svaret finner vi kanskje på nettsida til utdanningsetaten i Oslo (www.ude.oslo.kommune.no) Der kan vi lese: «Fleksibel skolestart er en mulighet for skolene til å skreddersy opplæringen ved å organisere aldersblandede klasser på småskoletrinnet.»

Det ser altså ut som fleksibel skolestart skal være med på fremme aldersblanding i skolen. Når barna begynner til forskjellig tidspunkt, kan de jo ikke få samme undervisning. De kan plasseres i grupper ut fra kunnskapsnivå. Ser vi for oss Preben og Cecilie, 7 år, snart plassert i beste lesegruppe sammen med to–tre år eldre barn, snart klare for nasjonal prøve for 9–10-åringene på 4. trinn?

Det virker ganske opplagt at aldersblanda grupper er ei forutsetning for at

noen skal kunne gå raskere gjennom skoleløpet. I Oslo bygges nå nye skoler med planløsninger som tvinger fram aldersblanding. Aldersblanda grupper er også et økonomisk virkemiddel for å fylle opp klasser/trinn til det maksimalt mulige.

Misforstå ikke: Aldersblanda grupper er vanlig i skolen, også i store byskoler, – når det er pedagogisk bra. De har også fungert lenge og godt i fädelte skoler i distriktene. En kan derfor undres over at disse aldersblanda skolene legges ned på grunn av dårlig kommuneøkonomi, samtidig som aldersblanding presses fram i store byskoler, der det helt sikkert er mange barn som trenger trygge, stabile rammer for å lære. Fellesnevner: Spare penger.

Den nyliberale utdanningspolitikken – ERT, EU og Noreg



av Terje Valen

I Noreg har vi hatt store omleggingar av utdanningssystemet sidan 1990. Omleggingane betrar kvaliteten på utdanninga sett frå kapitalen sin synsstad. Men ho innsnevrar målet for utdanninga og gjør ho meir ueigna til å overføre menneske si kunnskapsarv til nye generasjonar.

Lisboa i 2000

Det europeiske rundebord av industriherrar (ERT) organiserer leiarane for dei største konserna i EU og er ein integrert del av EU-prosessen. Han førte til at EU i Lisboa i 2000 vedtok ein hovudstrategi for dei ti neste åra: «Unionen har i dag sett seg sjølv eit nytt strategisk mål for det neste tiåret: å bli den mest konkurransekraftige og dynamiske kunnskapsbaserte økonomien i verda, i stand til varig økonomisk vekst med fleire og betre jobbar og større sosial samanhang.» Nå blei heile EU-systemet gira inn på eit veldig arbeid for å omforme utdanninga i Europa etter nyliberale prinsipp. «Humankapitalen» i Europa skulle nyttast betre i konkurransekampen med USA, Japan og etter kvart Kina.

Victor Normans råd

Noreg har følgd opp med ei rekkje offentlege dokument. Victor Norman peikte alt i 1991 ut utdanningssektoren som der ein kunne spare aller mest, og han rådde til fleire elevar per lærar, kortare tid på å gjennomføre vidaregåande og høgare utdanning, konkurranseutsetting av skolane, kupongfinansiering

og opning for meir privat drift. Rådet var grunnlaget for både Reform 94 av vidaregåande utdanning og Reform 97 av grunnskolen.

Samanlikne skolar og elevar

I 1996 heldt ERT og EU-kommisjonen eit felles seminar om «benchmarking». Det betyr å lage system for å kunne samanlikne kvalitet og vise skilnader. I 2000 eksploderte så EU sin innsats på utdanningsområdet. Her står inn-samling, samanlikning og offentliggjøring av data frå dei forskjellige landa sentralt.

Nasjonale prøver

DNA-regjeringa følgde opp Lisboa-vedtaket ved å nedsette «Kvalitetsutvalet», som skulle drøfte ei full omlegging av norsk grunnutdanning. Bondevikregjeringa fulgte opp. I 2002 kravde utdanningsminister Clemet at utvalet skulle framskande arbeidet med benchmarking, m. a. med opplegg for nasjonale normerte prøver. Dette blei samrøystes vedtatt av Stortinget.

Då EU-kommisjonen i 2003 rådde til at det måtte meir privat kapital inn i utdanningssystemet, fekk Clemet ved-

tatt den såkalla friskolelova.

Clemet fekk også stort sett omdanne universiteta etter det nyliberale opplegget frå EU. DNA og Høgre har kjørt utdanningløpet som om Noreg var medlem i EU. Nett som dei har gjort med pensjonane og arbeidslivslovene, som og var prioriterte område i Lisboa-vedtaket.

Terje Valen er lektor i ungdomsskolen i Bergen og aktivt medlem av Utdanningsforbundet. Han er leiar av Hordaland AKP.

Les meir om prosessen i Noreg og EU. Den nasjonale prosessen, sjå <http://home.online.no/~tervalen> under knappen Utdanning med tittel «Stor presentasjon om skolepolitikk», side 106–116, 134–171 og 237–420. På denne nettstaden finn du også meir om EU og ERT sine mål for utdanninga.



FORTSATT KAMP MOT NASJONALE PRØVER!

Våren 2005 ble skolene sterkt prega av at elever over hele landet valgte å boikotte de nasjonale prøvene i flere fag. Både på videregående og i ungdomsskolen var det stor oppslutning om aksjonene

Et av argumentene var at offentliggjøring av resultatene ville føre til rangering av skolene i a- og b-skoler. Dette ble avvist på det sterkeste av Clemet og co. Men litt «sunn konkurranse» – det er de for!

«Offentliggjøring av resultatene legger ikke til rette for rangering av skoler, men gjør det mulig for brukerne å sammenligne én skole men en annen

eller med gjennomsnittet i kommunen eller landet som helhet.» Dette er Utdanningsdirektoratets egen informasjon om nasjonale prøver. Det blir altså ikke laget rangeringslister. Det må du sjøl ordne, hvis ikke lokalavisa gjør jobben for deg.

Din mulighet som elev er at du kan sjekke om din skole er bedre enn nabo-skolen, eller en annen skole i kommunen. Så kan foreldrene dine flytte deg til en bedre skole – eller rett og slett kjøpe plass til deg på en privatskole. Og dette handler liksom ikke om å lage a- og b-skoler?

De nasjonale prøvene er den viktigste nøkkelen til den nye konkurransesko-

len, der hvor noen skal kunne kjøpe seg bedre skole, og andre skal gå for lut og kaldt vann. Hva hadde fotballtabeller vært uten mål eller 100 m sprint uten tidtaking? De nasjonale prøvene er først og fremst en målestokk som skal lage og forsterke konkurranse. De måler verken kunnskaper eller ferdigheter på en fornuftig måte. Men uten prøvene ville det ikke vært noe system for å stimulere til konkurranse.

For mange elever er prøvene ei ekstra belastning på skolen, mer å pugge til, mer å grue seg for, mer å slite med. Men i den nye konkurranseskolen gjør det ikke noe om enkeltelever sliter, målet er effektivisering og privatisering. De nasjonale prøvene er en del av det store

bildet, men en ekstremt viktig del. Og boikottaksjonene var utrolig effektive. Gjennomsnittresultater er lite å stole på, når mange ikke deltar.

Men kampen må ikke stoppe nå, for den er ikke vunnet. Clemet holder fast på at prøveregimet skal fortsette, og et regjeringsskifte kommer ikke til å endre noe. Arbeiderpartiet vil fortsette med prøvene, Senterpartiet vil endre litt på dem, og SV vil ha nasjonale prøver gjennomført på en litt annerledes måte – men ingen av dem er mot!

Bare RV er imot. Stem RV inn på Stortinget og få inn en aktiv motstander av nasjonale prøver!

RØD UNGDOMS SOMMERLEIR 2005



Hva syns du om årets SOMMERLEIR?



Aida Leistad Thomassen
17 år, Lillehammer
Leiren var bra, men været ødela litt. Masse kule, nye mennesker!



Ane Rossavik
17 år, Stavanger
Jeg syns den var veldig bra, lærerik og gøy. Konserten med Hopalong Knut var rå!



Brage Aronsen
21 år, Nøtterøy
Jeg savna en del tiltak for å bedre den sosiale situasjonen, men syns det var bra at den store politiske motsigelsen i Rød Ungdom kom til overflata.



Minda Snehvit Holm
16 år, Bærum
Konsertene var jævlig bra, men jeg savna kulturstien. Det politiske programmet var bra. Leirledelsen gjorde en bra jobb.



Sigrun Feiring
18 år, Oslo
Den var dødskul! Masse nye folk det var kjempehyggelig å bli kjent med.

AKP.NO – AVISA TIL ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI

Rødt!

AKP sitt teoretiske tidsskrift gjennom mange år, **Røde Fane**, fikk nytt format og navn i vår. Det heter nå **Rødt!** Det kan studeres her: www.akp.no/roedt. Det inneholder artikler om viktige spørsmål i vår tid og er skrevet for å nå en brei leserkare.

Høstnummeret kommer snart

- Familiemannen – kvinnenes redning?
- Hva er en nasjon?
- Arabisk nasjonalisme i ytterkantene
- Ein stat – to folk – i 1905 og 2005
- Høgrenasjonale i sentrum av norsk politikk
- Ulovlig hogst av skog i Tanzania og eksport til Kina
- Mer enn Vietnam – en tid for å bryte tausheten
- Ranet av ressursrenta og fartøykvo-ter
- Stortinget slakter folketrygda



Hva skjer i Kina?

Redaksjonen i **Rødt!** lager også ekstra-utgaver, slik som spesialnummeret om Kina som

kom i sommer:

Sosialismen i Kina – hvor blei den av? Markedsreform og klassekamp av Martin Hart-Landsberg og Paul Burkett.

Dette er en oversettelse av ei bok som *Monthly Review Press* i USA nylig har utgitt. Forfatterne er internasjonalt anerkjente forskere.

«Hart-Landsberg og Burkett ... argumenterer overbevisende for at det kinesiske eksperimentet med markeds-sosialisme har ført til intet mindre enn reindyrka kapitalisme, nøyaktig slik klassisk marxistisk teori forut-sier. Boka vil framstå som et av de viktigste bidraga til marxistisk litteratur om dagens Kina.» Minqi Li, York University, Toronto

Ekstranummer om sekstimersdagen

kommer i slutten av september.

Abonner på et flott tidsskrift!

Rødt! kommer ut med minst 4 num-mer i året. Vil du abonnere, send 240 kroner til:

Rødt!, postboks 124 Sentrum, 3251

Larvik, kontonr 6276.05.28108

Skoleungdom under 18 år: 75 kroner

ABONNER PÅ AKP.NO
FÅ AVISA GRATIS I
POSTEN KVAR MÅNAD.
REDAKSJONEN@AKP.NO

Rød sommerleir 2005



Årets røde sommerleir var på Strandheim leirsted på Nærnes utafor Oslo. Temaer var bl.a. sosialisme, valg-kamp for RV, stormaktskonkurransen i nordområdene, marxisme, kvinnepoli-tikk, den irakiske frigjøringskampen, nye Nato.

Gode leirforhold, strålende vær, badebrygge, egne aktiviteter for barn i skolealder og god stemning gjorde uka til en fin opplevelse.

Men det var plass til langt flere mennesker. Så tenk allerede nå på å få med deg Rød sommerleir neste gang!

Det ble samla inn 6553 kroner til RVs valgkamp.

kollektivtransport på anbud, NSB, Post og Tele som AS, privatisering av skolen, pensjonsreformen og mye mer! Helt aktuell!



Stopp tjuven!

- En redningsaksjon for velferdsstaten

Av Erling Folkvord

Utgiver: Tidsskriftet Rødt!

Pris: 80 kroner + porto

Bestill: Postboks 124

Sentrum, 3251 Larvik eller

roedt@online.no

Boka handler om hva som er bakgrunnen for privatiserings-bølgen, om Milton Friedman og Chicago Boys, arbeidsløs-het som politisk virkemiddel, EØS ødela Husbanken, Norge som de rikes skatteparadis,

KALENDER AKTIVIST-HØST

■ 3. SEPTEMBER – OSLO

Demonstrasjon for ny poli-tikk, www.oslo2005.no/

■ 12. SEPTEMBER

Husk å levere RV-stemme-seddelen. Den trengs!

■ 24.–25. SEPTEMBER – OSLO

Kvinner på tvers, home.no.net/kptvers/

■ 4. OKTOBER – OSLO

Oslo AKP arrangerer åpent møte: Hva skjer i Nepal?

■ 21.–23. OKTOBER – BERGEN

Konferanse: Hva skjer med skole og utdanning?

Se forsida på denne avisa.

■ 29.–30. OKTOBER – OSLO

Kvinnekonferanse om trafficking. Arrangør: Kvinneutvalget i Nei til EU. www.neitileu.no

TUSEN, TUSEN TAKK!

Redaksjonen i **akp.no** takker så varmt vi kan, alle dere som har sendt sommergave til avisa. Det har per dato kommet inn ca 15 000 kroner.

Avisa drives på dugnadsbasis, og ved hjelp av gaver fra leserne og AKPs kontingentpenger. Det betyr at enhver gave er betydningsfull – fordi den trengs. Gavene er en stor inspirasjon for oss i redaksjonen. Det hender vi også får en og annen tilbakemelding. Vi har hørt at flere har funnet stoff i **akp.no** som har vært nyttig for dem, spesielt i kampen mot pensjonsreformen. Vi ønsker å ha et hovedtema hver gang, – denne gangen er det skolen. Igjen: Tusen, tusen takk til snille givere fra redaksjonen i **akp.no**.

Jorun Gulbrandsen, redaktør